

forbyde, at en saa stor Deel af den gangbare Priis, en saa stor Deel af Statens Formue saaledes overdrages dem."

De her anførte Grunde medføre netop, efter Udvalgets Fleertals Overbeviisning, at man ikke kan eller bør gaae videre end til Lovforslagets Anvendelse paa de Godser, hvis Fæstere virkeligen i de historiske Forhold have, om ei en aldeles berettigende, saa dog en blislig Adkomst til at erholde de i Forslaget omhandlede særegne Begunstigelser.

Spørges om, paa hvilke af Statens Godser Lovforslaget, efter Comitæens Fleertals Formening, bør gives Anvendelse, da bliver Svaret, i Henshold til, hvad den da fungerende Finantsminister paa det ovenfor citerede Sted af Folkethingstidenden har udviklet og til hvad vi i det Foregaaende have antydet, det gamle Krongods i Frederiksborg Amt, det vdssherredske Gods, Jagerspriis Gods, det faldsterke og det baadesgaardske Gods. Hermed troe vi derhos, at Frederiksværks Gods vil være at sætte i Klasse; thi ikke alene gav afdøde Generalmajor Classens Testament af 28de Januar 1789 og Codicil af 23de Marts 1792 Beboerne paa bemeldte Gods Udsigt til at behandles paa samme Maade som Beboerne paa det ældre Krongods, men hele den Behandling, der er vilst med Hensyn til disse Bønder, mens Kong Frederik den Sjette eiede Godset, giver ogsaa Tøie til at antage, at det var Hensigten, at der med Hensyn til dem skulde forholdes paa den nys antydede Maade. Derimod formener Fleertallet af Udvalget, at det øvrige Krongods, navnlig Frederiksgave og Flenstoftes Godser, de bjørnsholmiske Godser og Silkeborg Gods i den her omhandlede Henseende bør betragtes som private Godser, dog at Bønderne ferbeholdes de dem ved den kgl. Res. af 1ste Juli 1846 tilstaaede Begunstigelser.

Et Mindretal af Udvalget har ikke ved de her anførte Grunde kunnet finde sig overbevist

om Nødvendigheden i at gjøre nogen Forskjel mellem de forskellige Kongelige Godser, og tilraader desaaarsag for saa vidt Lovforslagets Antagelse uforandret, som det er kommet fra Folkethinget.

En Modification, hvorom hele Udvalget er enig, tillader man sig derefter endnu at omhandle. Fleertallet har allerede i Begyndelsen af nærværende Betænkning tilladt sig at ytre nogen Betænelighed ved den store Mynighed, der er tillagt den foreslaaede Taxationscommission til, efter Villighed at afgjøre, hvad der skal udbringes af Statens Fæstegods. Lovforslaget har ogsaa søgt noget at raade Bød paa den Ulempe, som kan flyde heraf, ved i § 4 at tilføie: „Den af Commissionen for hvert enkelt Sted truffne Ansættelse bliver endelig Regel, forsaavidt det ikke paa et Commissionsmedlems Andragende maa tte blive forandret ved Lov. Det Medlem, som vil gjøre et saadant Andragende, maa imidlertid erklære dette inden 4 Uger efter Ansættelsen". En saadan Regel finder Udvalget ikke tilstrækkelig betryggende, og mener, at ligesom de 3 Dele af den lovgivende Magt kunne siges paa en Maade ved Befuldmægtigede at afgjøre Sagen i 1ste Instant, naar Commissairene ere enige, saaledes bør det, naar disse Befuldmægtigede ikke kunne blive enige, være selve den lovgivende Magt i sin Heelhed, der afgjør Sagen i 2den Instant. Udvalget foreslaaer derfor den Forandring i § 4, at der i Stedet for den ovenfor anførte Passus sættes:

Den af Commissionen for hvert enkelt Sted truffne Ansættelse bliver endelig Regel, naar alle Medlemmer af Commissionen ere enige i Ansættelsen. I modsat Fald bør Formanden uophødelig gjøre Indberetning til Finantsministeriet om Sagen, der da afgjøres ved Lov.

I Henshold til alt Foransførte tillader Udvalget sig saaledes i dets Heelhed at indstille:

at det fra Folkethinget modtagne Forslag til Lov om Selveiendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods vedtages med den Forandring, at i § 4 det næstfste Punktum udgaaer, og at i Stedet